

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Mgr. L. Ž., Ph.D.**
bytem X
zastoupené JUDr. Jiřím Gorčíkem, advokátem
se sídlem Wassermannova 1145/11, Praha 5

proti
žalovanému: **nejvyšší státní tajemník v Ministerstvu vnitra**
se sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 25. 10. 2024, č. j. MV-125690-5/SR-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. **Žalobkyně** se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra ze dne 25. 10. 2024, č. j. MV-125690-5/SR-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Kárné komise I. stupně zřízené v Ministerstvu kultury, č.j. 59 023/2024 OLP, ze dne 19. 7. 2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Kárná komise I. stupně ve výroku pod bodem I. rozhodla tak, že kárné řízení vedené vůči žalobkyni pro skutek spočívající v tom, že jako státní zaměstnankyně vykonávající službu v Ministerstvu kultury, zařazená na služební místo č. 394 ministerský rada v odboru strukturálních fondů, nerespektovala opakovaně v průběhu měsíců června, července a srpna 2023 (konkrétně ve dnech dne 27. 6., 21. 7., 25. 7., 18. 8. a 30. 8. 2023) základní služební dobu vymezenou časovým úsekem od 8.30 až do 15.00 hodin, přestože na to byla upozorněna svým představeným, podle § 96 odst. 4 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o státní službě“), zastavila, neboť výše uvedený skutek, o němž se vedlo kárné řízení, není kárným proviněním.
3. Dále Kárná komise I. stupně ve výroku pod bodem II. rozhodnutí shledala žalobkyni vinnou, že jako státní zaměstnankyně vykonávající službu v Ministerstvu kultury, na služebním místě č. 394 ministerský rada v odboru strukturálních fondů, spáchala zvlášť závažné kárné provinění podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě tím, že: *„vykonávala jinou výdělečnou činnost než službu, a to pro Národní památkový ústav, IČO 75032333, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, 118 01 Praha I - Malá Strana (dále jen „NPÚ“), státní příspěvkovou organizaci zřízenou Ministerstvem kultury, jako investiční referent na úvazek 20 hodin týdně ve dnech a časech, kdy měla podle dohod o výkonu činnosti z jiného místa, uzavřených pro období 7. 9. 2022 až 31. 12. 2022 (č. j. MK 52 010/2022 OŘLZ) a pro období 1. 1. 2023 až 31. 12. 2023 (č. j. MK 68 542/2022 OŘLZ) vykonávat službu pro Ministerstvo kultury na místě určeném těmito dohodami, tj. na adrese Angela Kančeva 2250, 390 02 Tábor ve dnech pondělí, úterý a středa, čímž opakovaně, dlouhodobě porušovala ustanovení § 77 odst. 1 písm. c), o) a q) zákona o státní službě, neboť plně nevyužívala služební dobu k výkonu služby a při výkonu činnosti z jiného místa nevykonávala službu pouze na místě sjednaném v dohodě o výkonu činnosti z jiného místa a nedodržovala podmínky sjednané v této dohodě, v důsledku čehož vznikla státní zaměstnankyni neomluvená absence ve dnech 12. 9. 2022, 25. 4. 2023 a 24. 5. 2023“* tedy zaviněně ve formě nepřímého úmyslu porušila služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť řádně neplnila povinnosti vyplývající jí z § 77 odst. 1 písm. c), o) a q) zákona o státní službě;
a „vykonávala jinou výdělečnou činnost než službu podle § 81 odst. 2 zákona o státní službě bez předchozího písemného souhlasu státní tajemnice v Ministerstvu kultury, o jehož vydání nepožádala, kdy pracovala na základě pracovní smlouvy pro NPÚ jako investiční referent na úvazek 20 hodin týdně, a to od začátku vzniku služebního poměru v Ministerstvu kultury, tj. od 7. 9. 2022, do skončení tohoto pracovního poměru v NPÚ tj. do 31. 12. 2023“ tedy zaviněně ve formě nepřímého úmyslu porušila služební kázeň ve smyslu § 87 zákona o státní službě, neboť řádně nesplnila povinnost vyplývající jí z ustanovení § 81 odst. 2 zákona o státní službě, a dále ustanovení čl. 12 odst. 3 služebního předpisu státního tajemníka v Ministerstvu kultury č. 4/2019, kterým se vydává služební řád (dále jen „služební řád“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

4. A ve výroku pod bodem III. Kárná komise I. stupně uložila žalobkyni kárné opatření dle § 89 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě, a to propuštění ze služebního poměru. Výrokem pod bodem IV. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobkyni uloženo nahradit náklady kárného řízení paušální částkou 1 000 Kč.
5. Žalobkyně proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podala odvolání, o němž rozhodla Kárná komise II. stupně (dále též „Komise“) žalobou napadeným rozhodnutím. Komise prvostupňové rozhodnutí potvrdila, toliko formulačně upřesnila text výroku pod bodem IV., jinak se v odůvodnění ztotožnila se závěry Kárné komise I. stupně. Přičemž shodně konstatovala, že Kárnou komisí I. stupně bylo jednoznačně prokázáno a odůvodněno, že žalobkyně porušovala služební kázeň, a to s ohledem na různé povinnosti státního zaměstnance uvedené v § 77 odst. 1 zákona o státní službě. Žalobkyně tuto skutečnost v průběhu řízení před Kárnou komisí I. stupně rozporovala, zároveň porušování některých povinností, byť nepřímou, přiznala ve svých písemných vyjádřeních. Konkrétně se jednalo o výkon jiné výdělečné činnosti bez souhlasu služebního orgánu či samotný výkon činnosti pro jiného zaměstnavatele než služební úřad. Komise nevěšla na námitku žalobkyně ohledně možnosti vykonávat práci souběžně pro oba zaměstnavatele, ale přesto kvalitně. Komise konstatovala, že nelze vykonávat dvě různé činnosti současně pro dva různé zaměstnavatele v naprosto stejném časovém úseku. Žalobkyně ve stejných dnech a stejném, resp. překrývajícím se, časovém rozmezí fakticky nemohla vykonávat pracovní činnost zároveň pro Ministerstvo kultury i pro NPÚ. Pokud tak žalobkyně činila, pak z logiky věci vyplývá, že v konkrétním čase pracovala pouze pro jeden ze subjektů a pro druhý subjekt svou pracovní nebo služební činnost pouze simulovala. Komise uvedla, že žalobkyně pomíjí skutečnost, že důvodem pro kvalifikaci zvlášť závažného kárného provinění je skutek spočívající v tom, že žalobkyně v čase a ve dnech vymezených v dohodě pro výkon služby z jiného místa, namísto využívání služební doby pro výkon služby pro Ministerstvo kultury plně využívala tuto dobu pro výkon práce pro NPÚ. Žalobkyně navíc dvojí vykazování práce i pro jiný subjekt, než služební úřad (tj. NPÚ) praktikovala po velmi dlouhou dobu, a to od 7. 9. 2022 až do konce roku 2023. Činnost pro NPÚ navíc okamžitě neukončila, ale pokračovala v ní i po zahájení kárného řízení.
6. Komise předně akcentovala, že žalobkyně o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti dle § 81 odst. 2 zákona o státní službě nikdy během svého služebního poměru nepožádala, ačkoliv měla dostupné informace o tom, že je povinna tak učinit. Komise odmítla argumentaci žalobkyně, že nemusela podávat žádost o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, jelikož jí vykonávaná činnost během předchozího pracovního poměru u Ministerstvu kultury (v rámci kterého žalobkyně měla souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti) je totožná s její činností při výkonu jejího (navazujícího) služebního poměru u Ministerstva kultury. Komise se ztotožnila se závěrem Kárné komise I. stupně, že ačkoliv služební poměr žalobkyně plynule navazoval na její předchozí pracovní poměr u Ministerstva kultury, a byť se z větší části jednalo o stejnou pracovní náplň v případě pracovního i služebního místa, přesto jde o dva samostatné poměry, z nichž každý vzniká a řídí se jiným právním předpisem. Ve služebním poměru žalobkyně navíc nevykonávala totožné činnosti jako v předchozím pracovním poměru, jednalo se například o činnost „*zajišťování administrace přidělených iniciativ v rámci Národního plánu obnovy a s tím související agendy*“, výkon této činnosti mohl představovat v souběhu s výkonem činnosti investičního referenta pro NPÚ střet zájmů a toto riziko mělo být případně posouzeno služebním orgánem v rámci řízení o udělení souhlasu. Komise dále konstatovala, že žalobkyně byla informována o tom, že pro výkon jiné výdělečné činnosti, než služby je

potřebný předchozí písemný souhlas služebního orgánu. O nutnosti podat žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností byla žalobkyně informována již dne 18. 7. 2022, tedy ještě před nástupem do služebního poměru. Přesto žalobkyně při nástupu do služebního poměru podepsala *Prohlášení zaměstnance podle ustanovení § 81 zákona č. 234/2014 Sb.*, ze kterého vyplývá, že jinou výdělečnou činnost nevykonává. Pracovní poměr vůči NPÚ žalobkyni skončil až uplynutím sjednané doby, což nastalo více než 2 měsíce po zahájení kárného řízení (pracovní poměr u NPÚ měla uzavřen na dobu určitou do 31. 12. 2023). Komise uzavřela, že jinou výdělečnou činnost než služební, tak vykonávala bez souhlasu služebního orgánu téměř 16 měsíců. Komise ve shodě s Kárnou komisí I. stupně uvedla, že nevidí důvod, proč by ke skončení pracovního poměru u NPÚ uplynutím stanovené doby mělo být přihlédnuto jako k sebereflexi žalobkyně či jako k polehčující okolnosti.

7. K námitkám žalobkyně týkajícím se uložení kárného opatření propuštění ze služebního poměru, Komise poukázala na dlouhodobost a intenzitu protiprávního jednání žalobkyně, které v souhrnu dosahuje intenzity zvláště závažného kárného provinění ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě. Komise akcentovala, že žalobkyně po celou dobu trvání služebního poměru porušovala služební povinnosti, jelikož vyplňovala výkazy práce dlouhodobě a zjevně klamavým způsobem, dopouštěla se tzv. dvojího současného vykazování práce/služby pro oba dotčené zaměstnavatele; k tíži žalobkyně byla přičtena i skutečnost, že již v okamžiku vzniku služebního poměru nepravdivě vyplnila prohlášení dle § 81 odst. 2 zákona o státní službě, neboť v něm nepřiznala výkon jiné výdělečné činnosti pro NPÚ; v neprospěch žalobkyně bylo taktéž hodnoceno jednání žalobkyně, kdy tato ani po několikerém upozornění nepožádala správní orgán o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti; a nečinila žádné kroky ke zhojení závažného stavu. Komise dále konstatovala, že žalobkyně se popsáním jednáním zprostředkovaně dopouštěla útoku na majetek služebního úřadu, neboť pobírala plat za výkon státní služby, kterou však de facto nevykonávala, popřípadě ji vykonávala pouze polovičatě, resp. pouze po část jí deklarované doby výkonu služby. Komise se ztotožnila se závěry Kárné Komise I. stupně, že v souhrnu se jedná o velice závažné kárné provinění, a že adekvátním kárným opatřením je v daném případě pouze propuštění ze služebního poměru.
8. Soud na tomto místě považuje za vhodné upozornit, že s účinností od 1. 1. 2025 došlo v důsledku přijetí zákona č. 448/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, ke zrušení Kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra. Vzhledem k tomu, že působnost Ministerstva vnitra stanovená zákonem o státní službě je svěřena sekci pro státní službu, v jejímž čele stojí nejvyšší státní tajemník dle § 13 odst. 2 a 4 zákona o státní službě, přešla pasivní žalobní legitimace ze zrušené Kárné komise II. stupně na nejvyššího státního tajemníka, jenž se tím stal v soudním řízení žalovanou stranou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. **Žalobkyně** napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedla, že v kárném řízení upozorňovala na diskriminační jednání, které vůči ní bylo v rámci kárného řízení uplatňováno. Namítala, že v jejím případě docházelo v průběhu kárného řízení k nerovnému přístupu ve věci povolování jiné výdělečné činnosti ze strany Ministerstva kultury, které výkon jiné výdělečné činnosti schválilo kolegyním žalobkyně z odboru strukturálních fondů, a to Ing. P. a Ing. J. Připustila, že z podkladů vyžádaných si Kárnou komisí I. stupně sice vyplývá, že uvedené kolegyně jinou výdělečnou činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vykonávaly na základě souhlasu státní tajemnice v Ministerstvu kultury. Přesto Kárné komise I. a II. stupně nevzaly v potaz, že na základě výkonu jiné výdělečné činnosti s největší pravděpodobností u obou kolegyně muselo rovněž docházet k jejich absencím v docházce při výkonu činnosti pro Ministerstvo kultury tak, jako u žalobkyně. Žalobkyně Kárné komisi II. stupně vytýkala, že bez řádného odůvodnění nevyžádala a neprovedla k důkazu žalobkyni navrhovanou pracovní dokumentaci ohledně výkonu jiné výdělečné činnosti Ing. P. pro Vysoké učení technické v Brně (dále též „VUT“), což považovala za rozhodující pro objasnění možné diskriminace vůči ní. Odůvodnění tohoto postupu Kárnou komisí II. stupně označila za obecné a nepřezkoumatelné.

10. Dále žalobkyně potvrdila, že žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností formálně nepodala. Vysvětlila, že tak nemusela učinit, neboť jí vykonávaná činnost při pracovním poměru u Ministerstva kultury byla totožná, či téměř totožná se služební činností pro Ministerstvo kultury. Co se týče náplně její služební činnosti spočívající v *„zajišťování administrace přidělených iniciativ v rámci Národního plánu obnovy a s tím související agendy“*, odmítla, že by se jednalo o střet zájmů s činností, kterou vykonávala u NPÚ. Uvedla, že citovanou služební činnost u NPÚ nikdy nevykonávala, protože samotný Národní plán obnovy nebyl NPÚ využíván z důvodu nezpůsobilosti DPH, což dokládala printscreenem z webových stránek NPÚ, emailem Ing. Z. z NPÚ a návrhem na výslech Ing. Z. Dále měla za to, že z komunikace před jejím nástupem do služebního poměru vyplývá, že výdělečnou činnost pro NPÚ neskrývala a ve věci se dotazovala i Ministerstva kultury. Namítala, že Kárná komise II. stupně nevyřešila rozpory týkající se její komunikace s Ministerstvem kultury před začátkem jejího služebního poměru, např. provedením výsledku předchozí ředitelky odboru řízení lidských zdrojů (dále také „OŘLZ“) Mgr. K. Výsledkem by se objasnily souvislosti ohledně emailu žalobkyně zasláného Mgr. K. dne 25. 7. 2022, ve kterém jí s odkazem na komunikaci s Mgr. S. poslala popis pracovní činnosti na NPÚ. Žalobkyně namítala, že Kárná komise II. stupně nevzala řádně v potaz její emailovou komunikaci se zaměstnankyní OŘLZ Mgr. K. S., se kterou v době od data konání výběrového řízení na služební místo do dne jejího nástupu (tj. od 13. 6. do 7. 9. 2022) konzultovala potřebnost souhlasu s výkonem její jiné výdělečné činnosti pro NPÚ. Odůvodnění nepřistoupení k navrženým důkazům (emailům a svědeckým výslechům zaměstnankyň OŘLZ) Kárné komise II. stupně měla za zcela formální a napadené rozhodnutí v této části označila za nepřezkoumatelné.
11. Žalobkyně měla odkaz Kárné komise I. stupně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2023, č.j. 14 Ad 3/2019, za nepřiléhavý, neboť v této věci se jednalo o provinění představeného, což byla pozice s přísnějšími standardy. Žalobkyně odmítla, že by se dopustila zvláště závažného porušení služební kázně, tudíž jí uložený trest není adekvátní ani přiměřený. Odůvodnění v žalobou napadeném rozhodnutí ohledně uloženého kárného opatření označila za nedostatečné a právně a skutkově nepodložené. Uvedla, že cítí lítost a připouští nanejvýš, že pracovala současně na Ministerstvu kultury a pro NPÚ, a neměla toto formálně schválené. Nezpůsobila tím však žádnou společenskou škodu, neobohatila se, nikomu tím neublížila, od nikoho si nikdy nevzala úplatek a v práci nepožívala drogy či alkohol. Zároveň cítí nespravedlnost, když ve výsledku konala stejně jako její výše kolegyně Ing. P. a Ing. J., které se v čase home office věnovaly práci v oblasti EU fondů a Národního plánu obnovy.
12. Žalobkyně namítala, že Kárná komise II. stupně řádně neprověřila její vztah k panu N., jako jejímu druhu a osobě, se kterou vede společnou domácnost. Kárná komise II. stupně na

rozdíl od Kárné komise I. stupně uznala a vzala za prokázané, že pan N. je vůči žalobkyni osobou blízkou, dále však relevantně nezkoumala, zda je pan N. na žalobkyni existenčně závislý. Z lékařské zprávy vydané dne 25. 6. 2024 Fakultní nemocnicí na Bulovce (dále též „Lékařská zpráva“) pak dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že zdravotní stav pana N. je stále natolik vážný, že důvod uvedený v žádosti žalobkyně o uzavření dohody o výkonu činnosti z jiného místa, tj. nemoc partnera, byl reálným důvodem k uzavření této dohody. Žalobkyně odkázala na Metodický pokyn, zejména na ustanovení čl. 24 odst. 2 Metodického pokynu, dle kterého nelze vykládat výčet polehčujících okolností při určení závažnosti kárného provinění dle § 89 odst. 3 zákona o státní službě jako výčet taxativní. Dle Metodického pokynu musí Komise zvažovat i kritéria další, která zákon o státní službě neuvádí, ale v daném individuálním případě se jeví jako relevantní pro posouzení závažnosti kárného provinění, může se jednat např. o posouzení rodinných a finančních poměrů státního zaměstnance (samoživitel, nezaměstnaný manžel apod.). Dle žalobkyně jsou v jejím případě Metodickým pokynem stanovená polehčující kritéria naplněná. Argument Kárné komise II. stupně, že pan N. je zaměstnán, čímž je méně pravděpodobná jeho existenční závislost na žalobkyni, není podle žalobkyně ve věci relevantní a nemůže vést k odmítnutí žalobkyní navrhovaného výsledku pana N.

13. Dále žalobkyně důrazně odmítla, že by se dopustila absencí v docházce u Ministerstva kultury. Vysvětlovala, že ve dnech uvedených ve výroku rozhodnutí Kárné komise I. stupně se sice účastnila služebních cest v rámci své pracovní činnosti pro NPÚ, avšak cestovala vlakem a při své cestě ve vlaku vykonávala službu pro Ministerstvo kultury, a to na služebním notebooku. Nesouhlasila s nepřiléhavým odkazem Kárné komise II. stupně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2956/2011. Žalobkyně odmítla, že by se dopustila útoku na majetek svého zaměstnavatele. Dle žalobkyně by bylo lze nanejvýše uvažovat o tom, že v uvedených dnech nevykonávala práci pro Ministerstvo kultury z místa sjednaného v dohodě o výkonu činnosti z jiného místa. To však dle žalobkyně nelze podřadit pod zvlášť závažné kárné provinění. Žalobkyně naopak odkázala na příléhavé rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008 sp. zn. 21 Cdo 2542/2007 a ze dne 18. 5. 2020 sp. zn. 21 Cdo 338/2020, dle nichž lze ukončit pracovní poměr jeho okamžitým zrušením pouze v případech neomluveného zameškání práce v rozsahu 5 dní, což se v případě žalobkyně nestalo, tudíž ani ona neměla být ze služebního poměru propuštěna. Dále z odkazované judikatury dle žalobkyně vyplývá, že Komise měla přihlídnout i k důsledkům nepřítomnosti žalobkyně v práci, k dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k míře zavinění a ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních pracovních povinností, což se opět nestalo. A ani v tomto ohledu není napadené rozhodnutí přesvědčivě odůvodněno a svědčí o formalistickém přístupu ve věci. Kárná komise I. stupně nepřihlíдела vůbec k tomu, že žalobkyně ukončila ke dni 31. 12. 2023 svůj pracovní poměr k NPÚ, čímž prokázala sebereflexi a poté již ani teoreticky nemohla působit Ministerstvu kultury jakékoliv problémy související s výkonem jiné výdělečné činnosti, přičemž s touto argumentací se Kárná komise II. stupně nevypořádala dostatečně relevantním způsobem. Žalobkyně zdůraznila, že pro NPÚ vykonávala činnost pouze do 31. 12. 2023, zatímco služební poměr na Ministerstvu kultury skončil až ke dni 31. 10. 2024, dovodila tak, že tvrzení Kárných komisí o jejím porušování služební kázně po celou dobu služebního poměru bylo nepravdivé.
14. Žalobkyně navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

15. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě úvodem uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K otázce údajné diskriminace, která měla mít podobu rozdílného zacházení mezi žalobkyní a jejími kolegyněmi, s nimiž mělo být za stejné jednání (vykonávání činnosti pro více zaměstnavatelů, nedochvilnost v docházce) rovněž zahájeno kárné řízení, ale nestalo se tak, žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění na stranách 12 a 13 žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc žalovaný poukázal na § 94 odst. 1 zákona o státní službě ve znění účinném do 31. 12. 2024, dle kterého Kárné komise neměly pravomoc jednotlivá řízení ex offio zahajovat. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně ohledně údajného diskriminačního chování a „extrémní tvrdosti a formalistického přístupu ve věci kárného řízení“ vůči ní. Ohledně kárného provinění ve výroku II. bodu 2 rozhodnutí Kárné komise I. stupně sama žalobkyně potvrdila, že žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností nepodala. Se všemi argumenty, jimiž se žalobkyně brání proti uloženému kárnému opatření se Kárná komise II. stupně vypořádala v rámci odůvodnění svého rozhodnutí.
16. K žalobním námitkám, v nichž žalobkyně sporovala nevyužívání služební doby k výkonu služby a nevykonávání služby na místě sjednaném v dohodě o výkonu činnosti z jiného místa, žalovaný uvedl následující. Dle Kárné komise II. stupně ze shromážděných písemných podkladů jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně ve dnech a v časovém úseku, kdy měla podle dohod o výkonu činnosti z jiného místa uzavřených se služebním orgánem pro období od 7. 9. 2022 do 31. 12. 2022 a pro období od 1. 1. 2023 do 31. 12. 2023 vykonávat službu pro Ministerstvo kultury, pracovala zároveň na pozici investičního referenta pro NPÚ. Ze spisového materiálu bylo prokázáno, že žalobkyně vykazovala v tomto období službu i práci pro oba subjekty zároveň. S obranou žalobkyně, že vykonávala činnost pro dva zaměstnavatelské subjekty zároveň v totožném čase se Kárná komise II. stupně vypořádala na stranách 9 až 11 rozhodnutí. Pokud jde o výkon služby pro Ministerstvo kultury ve dnech, kdy žalobkyně konala služební cesty pro NPÚ, žalobkyně v odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí sama přiznala, že v těchto dnech služební cesty pro NPÚ vykonala, a nebyla tedy přítomna na místě sjednaném v dohodě s Ministerstvem kultury o výkonu činnosti z jiného místa. Přiznala tím porušení povinnosti dle § 77 písm. q) zákona o státní službě. Žalovaný odmítl argumenty žalobkyně, kterými napadala nedostatečnost odůvodnění závažnosti jejího jednání, popřípadě jí uložené sankce. Žalobkyně se jimi toliko snaží dopady svého jednání bagatelizovat a tvrdí, že vůči služebnímu úřadu nedošlo k žádné újmě, Kárná komise II. stupně se však ke všemu vyjádřila na stranách 14 až 16 svého rozhodnutí. Na stranách 17 a 18 pak Kárná komise II. stupně v návaznosti na předchozí část odůvodnění rozebrala, proč považuje ve shodě s Kárnou komisí I. stupně uložení kárného opatření propuštění ze služebního poměru za adekvátní sankci. Žalovaný uvedl, že všechny relevantní podklady, z nichž vychází závěry Kárných komisí, jsou obsaženy ve spisovém materiálu, a tedy další dokazování, které navrhuje žalobkyně, považoval za nadbytečné.
17. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
18. **Žalobkyně** v replice ze dne 25. 2. 2025 zopakovala, že ve výsledku konala stejně jako její kolegyně z odboru. V odůvodnění správních rozhodnutí absentuje jakékoliv objektivní posouzení jednání státní tajemnice na Ministerstvu kultury (pozn. soudu – ze správního spisu vyplynulo, že státní tajemnicí v Ministerstvu kultury byla v době rozhodné Mgr. M.), protože obě kolegyně žalobkyně se v čase svých home office věnovaly práci v oblasti EU fondů a Národního plánu obnovy, což bylo na odboru běžnou praxí. Proto byla žalobkyně zaskočena tvrzením Kárné komise II. stupně, že se v případě její činnosti pro NPÚ mělo

jednat o střet zájmů, což ani není pravda. Opět upozornila na to, že jinou výdělečnou činnost nijak neskryvala, a že se v této věci dotazovala i na Ministerstvu kultury, proto je dle žalobkyně uložený trest nepřiměřený. Žalobkyně znovu navrhla, aby soud požádal o veškerou pracovněprávní dokumentaci ve věci Ing. P. a jejího pracovního poměru u VUT. Dle žalobkyně by tato dokumentace přispěla k objasnění možné diskriminace vůči ní.

19. **Žalovaný** ve vyjádření ze dne 24. 3. 2025 nesouhlasil s důkazními návrhy žalobkyně pro nadbytečné. Zdůraznil, že předmětem kárného řízení byla provinění žalobkyně, nikoliv Ing. P. či Ing. J. Žalobkyně se zahájení kárného řízení vůči jiné zaměstnankyně nemůže domoci, neboť kárné řízení se zahajuje pouze na kvalifikovaný podnět ze strany bezprostředně nadřízeného představeného nebo služebního orgánu. Nad to písemné podklady stran působení Ing. P. na VUT (konkrétně pracovní smlouva Ing. P. uzavřená s VUT jako zaměstnavatelem ze dne 28. 2. 2013, ve které je vymezena pracovní doba 16 hodin týdně a dodatek k této pracovní smlouvě ze dne 1. 1. 2022), je součástí správního spisu. Ve správním spise je založena i písemná žádost Ing. P. o povolení výkonu této jiné výdělečné činnosti a písemný souhlas státní tajemnice v Ministerstvu kultury s výkonem této jiné činnosti Ing. P.
20. **Žalobkyně** v duplice ze dne 22. 4. 2025 setrvala na svém návrhu provést k důkazu veškerou pracovněprávní dokumentaci (a to včetně výkazu práce) Ing. P. ve věci jejího pracovního poměru na VUT. Byla přesvědčena, že z této dokumentace by se s vysokou pravděpodobností hraničící s jistotou zjistily nejen absence v docházce, které jsou na pracovišti Ministerstva kultury považovány za zcela normální, ale byl by odhalen vyšší úvazek Ing. P. vůči VUT. Připustila, že si personální oddělení Ministerstva kultury smlouvy Ing. P. s VUT vyžádalo, ale z (nově) dodané dokumentace by zajisté byl zjevný nesoulad jednotlivých dodatků se základní smlouvou Ing. P. Navzdory všemu neusiluje žalovaný o řádné prošetření případu, ačkoliv v případě žalobkyně se se šetřením začalo okamžitě.

III. Posouzení žaloby

21. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu výslovně akceptovali (na č. l. 36 a 43 soudního spisu).
22. Podklady a listiny, z nichž městský soud ve věci vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spise, jímž se dokazování zásadně neprovádí; přičemž žádná ve správním spise založená listina nebyla sporována z hlediska její věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neopomněl, že žalobkyně v žalobě a v následných podáních navrhovala provést řadu důkazů, a to jak svědeckých výpovědí, tak v listinné formě, rovněž požadovala po soudu, aby si určité listiny vyžádal od příslušných institucí. Soud však ani jeden z žalobkyní navrhovaných důkazů neshledal pro posouzení dané věci relevantní a pro přehlednost se s jednotlivými důkazními návrhy vypořádá postupně v textu níže provedeného právního posouzení.
23. Soud ve věci vycházel z následujících právních ustanovení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen při výkonu služby dodržovat právní předpisy vztahující se k jejímu výkonu, služební předpisy a příkazy k výkonu služby.*
25. Podle § 77 odst. 1 písm. o) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen plně využívat služební dobu k výkonu služby.*
26. Podle § 77 odst. 1 písm. q) zákona o státní službě *státní zaměstnanec je povinen při výkonu služby z jiného místa vykonávat službu pouze na místě sjednaném v dohodě o výkonu služby z jiného místa a dodržovat podmínky sjednané v této dohodě.*
27. Podle § 81 odst. 2 zákona o státní službě *státní zaměstnanec může vykonávat jinou výdělečnou činnost než službu podle tohoto zákona pouze s předchozím písemným souhlasem služebního orgánu; toto omezení neplatí v případech podle § 64 a 65 a při výkonu vazby. Toto omezení se rovněž nevztahuje na činnost vědeckou, pedagogickou, publicistickou, literární nebo uměleckou, na činnost znalce nebo tlumočnicka vykonávanou podle jiného zákona pro soud nebo jiný správní úřad než ten, ve kterém vykonává službu, na činnost v poradních orgánech vlády a jejich orgánech, činnost v poradních nebo jiných orgánech ústředního správního úřadu nebo ve zvláštních orgánech, které podle jiného zákona vykonávají státní správu, a na správu vlastního majetku.*
28. Podle § 87 zákona o státní službě *služební kázní se rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.*
29. Podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě *zaviněné porušení služební kázně je kárným proviněním.*
30. Dle § 89 odst. 1 zákona o státní službě *za kárné provinění lze uložit státnímu zaměstnanci kárné opatření, podle odst. 3 při určení druhu kárného opatření se přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavrženíhodných pohnutek.*

A) K námitce ohledně diskriminace žalobkyně ze strany správních orgánů

31. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že se správní orgány vůči ní dopustily diskriminace, neboť odlišně posuzovaly její jednání a jednání kolegyní z odboru Ing. P. a Ing. J., když jí nebyl vydán souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, avšak dotčeným kolegyním ano. Žalobkyně také vytýkala, že uvedené kolegyně sice jinou výdělečnou činnost vykonávaly na základě souhlasu státní tajemnice na Ministerstvu kultury, byla však přesvědčena, že u obou muselo rovněž s největší pravděpodobností docházet k porušování povinností při výkonu činností, např. k absencím v docházce u Ministerstva kultury. Ve vztahu k Ing. P. žalobkyně namítala, že tato musela svou činnost pro VUT provádět v době výkonu služby pro Ministerstvo kultury.
32. Soud k žalobní námitce diskriminace nejprve považuje za vhodné upozornit na to, že předmětem nyní posuzovaného sporu a kárného řízení jsou kárná provinění žalobkyně, a nikoliv jejich kolegyní. Přičemž pro právní posouzení námitky diskriminace je zcela zásadní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

to, že žalobkyně vykonávala jinou výdělečnou činnost pro NPÚ během služebního poměru u Ministerstva kultury BEZ zákonem obligatorně vyžadovaného předchozího písemného souhlasu služebního orgánu, tj. v rozporu s § 81 odst. 2 zákona o státní službě. Soud ověřil, že obsahem správního spisu takováto žádost žalobkyně není, navíc sama žalobkyně učinila nesporným, že žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností před ani během služebního poměru nepodala. Zatímco obě její kolegyně jak Ing. P., tak Ing. J. disponovaly předchozím písemným souhlasem s výkonem jiných výdělečných činností, tj. ony splnily, narozdíl od žalobkyně, zákonem stanovené podmínky k tomu, aby byly oprávněny takovouto činností vykonávat. Soud ověřil, že se ve správním spise nalézá pracovní dokumentace týkající se působení Ing. P. u VUT (pracovní smlouva ze dne 28. 2. 2013 se stanovenou pracovní dobou 16 hodin týdně a dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 17. 2. 2015, 13. 2. 2017, 18. 11. 2019, 29. 7. 2022), její žádost o povolení výkonu jiné výdělečné činnosti ze dne 12. 8. 2022, následný písemný souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti udělený jí státní tajemnicí v Ministerstvu kultury ze dne 1. 9. 2022, č. j. MK 50949/2022 ORLZ; taktéž v případě Ing. J. jsou ve správním spise založeny její žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností ze dne 12. 8. 2022 i rozhodnutí o povolení k výkonu jiné výdělečné činnosti udělený jí státní tajemnicí v Ministerstvu kultury ze dne 1. 9. 2022, č. j. MK 49377/2022 ORLZ. Nad to ze správního spisu vyplývá, že Ing. P. byla v daném kárném řízení vyslýchána jako svědkyně k okolnostem výkonu její jiné výdělečné činnosti u Ministerstva kultury (viz protokol o ústním jednání ze dne 26. 3. 2024, č. j. MK 27 518/2024 OLP), v němž vypovídala souladně s obsahem shora vypsanych listinných důkazů. Co se týče obecného a ve své podstatě ryze spekulativního poukazu žalobkyně na to, že u obou kolegyň muselo rovněž s největší pravděpodobností docházet k porušování povinností při výkonu pracovní a služební činností, např. k absencím v docházce u Ministerstva kultury, jinému rozsahu sjednané práce, soud upozorňuje, že ve správním spise je založeno Vyřízení stížnosti ze dne 4. 4. 2024, č. j. MK 29663/2024 OŘLZ, v němž státní tajemnice v Ministerstvu kultury na základě podnětu žalobkyně přezkoumávala výkon jiné výdělečné činnosti Ing. P. a za tím účelem ji vyzývala k doložení aktuálních podkladů. Je tedy zřejmé, že správní orgán v případě, kdy pojal podezření o možném porušení služebních povinností ze strany Ing. P., postupoval aktivně a adekvátně si vyžadoval dodání potřebných podkladů ke zjištění potřebného skutkového stavu. Nad to je v textu Vyřízení stížnosti jasně uvedeno, že ředitel odboru, kde vykonávala službu Ing. P., prověřoval její služební docházku a zároveň výkazy práce z výkonu práce z jiného místa a neshledal zde žádné nedostatky. Pokud žalobkyně na podporu svých tvrzení o porušování služebních povinností ze strany kolegyně odkazovala na své podání „Opakovaný podnět ve věci přešetření služebního a pracovního vztahu – Ing. P.“ ze dne 23. 7. 2024, pak s i ohledem na shora uvedená zjištění má soud za to, že tento Opakovaný podnět neobsahuje nic jiného, než ryze subjektivní přesvědčení žalobkyně o protiprávnosti jednání kolegyně, rozhodně však nemá žádnou důkazní sílu, aby jím bylo lze prokazovat diskriminační jednání správních orgánů vůči žalobkyni. Soud se tedy plně ztotožnil se závěrem Kárné komise II. stupně, že tvrzení žalobkyně o tom, že se služební orgán zaměřil pouze na ni, je zcela nedůvodné a nepodložené. S touto argumentací správních orgánů se soud ztotožňuje, nepovažuje ji za obecnou, natož za nepřezkoumatelnou a dodává, že ve správním spise nenalezl ničeho, z čeho by bylo lze dovodit, že by služební orgány jakýmkoliv způsobem znevýhodňovaly žalobkyni ve srovnání s jejími kolegyněmi. Soud shrnuje, že správní orgány k námitkám žalobkyně pečlivě prověřovaly výkon jiné výdělečné činnosti Ing. P. i Ing. J., jejich skutková zjištění mají oporu ve správním spise a náležitým způsobem se odrazily i v odůvodněních obou správních rozhodnutí (viz rozhodnutí Kárné

komise I. stupně zejména strany 18 až 19, v rozhodnutí Kárné komise II. stupně zejména strany 13 až 14).

33. Nedůvodná je rovněž výtká žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí Kárné komise II. stupně v části, proč Kárná komise I. stupně nepožádala o příslušnou dokumentaci Ing. P. u VUT, a neprovedla výslech Ing. J. Soud opakuje, že Kárná komise II. stupně se námitkami žalobkyně týkajícími se výkonu služby jejich kolegyň zabývala, a to na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí. Kárná komise II. stupně předně velmi správně akcentovala, že na rozdíl od žalobkyně byl výkon jiné výdělečné činnosti jejím kolegním povolen, a to na základě jejich žádosti. Soud nemůže než uzavřít, že za zjištěného skutkového stavu, kdy žalobkyně nepodala žádost o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti [přestože jí v tom nebylo nikterak bráněno, naopak k tomu byla vyzývána viz níže oddíl B)] a druhé dvě kolegyně žádost o souhlas aktivně podaly, nelze než obranu žalobkyně vystavěnou na tvrzení, že byla diskriminována ze strany správních orgánů tím, že jí nebyl povolen souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti avšak dotčeným kolegním ano, vyhodnotit jako ryze účelovou, v jádru až zcela absurdně míněnou.
34. Soud tak na námitku žalobkyně ohledně její diskriminace na úkor jejich kolegyň nevešel. Nad rámec soud poznamenává, že žalobkyně v žalobě ani netvrdila na základě jakého diskriminačního znaku, zda z důvodu pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru, mělo k diskriminaci její osoby dojít (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 21 Cdo 2754/2014: „Diskriminace je v pracovněprávních vztazích charakterizována jako jednání (v komisivní nebo omisivní podobě) zaměstnavatele, které směřuje přímo nebo nepřímo (prostřednictvím zdánlivě neutrálních úkonů) ke znevýhodnění jednoho nebo i více zaměstnanců ve srovnání s jinými (ostatními) zaměstnanci téhož zaměstnavatele, jehož pohnutkou (motivem) jsou (zákonem stanovené) diskriminační důvody.“).
35. Z výše uvedených důvodů soud považuje za nadbytečné, a to i ze strany soudu, provedení svědeckého výslechu Ing. P. a pracovněprávní dokumentace vztahující se k výkonu její práce pro VUT (včetně jejích výkazů atp.) v době rozhodné, natož aby si za shodným účelem od VUT vyžadoval další listiny i k její aktuální pracovní náplni a k tomu prováděl printscreen z webových stránek VUT. Soud považuje rovněž za zcela nadbytečné provést k důkazu podání Ing. J., ve kterém informovala o nesrovnalostech týkajících se Ing. P. a taktéž ji, příp. i státní tajemnici, vyslýchat jako svědkyni. Shodný názor ohledně důkazních návrhů žalobkyně týkajících se dotčených kolegyň žalobkyně zaujala i Kárná komise I. stupně na stranách 18 až 19 rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje. Nad to soud poznamenává, že ani případná pochybení ze strany Ing. P. či Ing. J. by neospravedlňovaly kárná provinění žalobkyně. A jelikož soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy, které měly prokazovat kárná provinění kolegyň žalobkyně, pak pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení diplomové práce J. H. z Právnické fakulty Masarykovy univerzity, za účelem posouzení závažnosti jednání kolegyň, jež měla sloužit soudu jako návod pro posouzení závažnosti jejich jednání.

B) K námitce ohledně nepotřebnosti souhlasu s jinou výdělečnou činností

36. Žalobkyně namítala, že žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností sice formálně nepodala, ovšem jí vykonávaná činnost při jejím pracovním poměru u Ministerstva kultury byla totožná, či téměř totožná s její časově plynule navazující činností při výkonu služby pro Ministerstvo kultury. Poukázala na to, že i Kárná komise I. stupně uvedla, že služební poměr

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

navazoval na poměr pracovní, a že šlo z větší části o totožnou náplň v případě pracovního i služebního místa. Co se týče činnosti „zajišťování administrace přidělených iniciativ v rámci Národního plánu obnovy a s tím související agendy“, žalobkyně odmítla, že by se jednalo v jejím případě o střet zájmů, jelikož tuto činnost u NPÚ nikdy nevykonávala, protože samotný Národní plán obnovy nebyl NPÚ využíván z důvodu nezpůsobilosti DPH.

37. Kárná komise I. i II. stupně v napadených rozhodnutích potvrdily, že služební poměr žalobkyně plynule navazoval na poměr pracovní, a z větší části se jednalo o stejnou pracovní náplň v případě pracovního a služebního místa žalobkyně, přesto se však jedná o dva samostatné poměry, z nichž každý vzniká a řídí se jiným právním předpisem (viz strana 18 rozhodnutí Kárné komise I. stupně a strana 12 rozhodnutí Kárné komise II. stupně). Soud se s právním závěrem Kárných komisí zcela ztotožňuje a stručně dodává, že služební poměr je založen na veřejnoprávním vztahu, řídí se zákonem o státní službě a vzniká rozhodnutím služebního orgánu po formálním výběrovém řízení; naopak pracovní poměr je soukromoprávní vztah, řídí se zákoníkem práce, vzniká obvykle na základě pracovní smlouvy (dohod o provedení práce atp.), zahrnuje vzájemnou dohodu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem o výkonu práce. Státní zaměstnanci ve služebním poměru navíc skládají slib, úřednickou zkoušku a mají odlišné podmínky pro čerpání volna a pro výkon jiné výdělečné činnosti než zaměstnanci v pracovním poměru. Je pravdou, že žalobkyně měla souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, avšak ten jí byl udělen toliko pro její pracovní poměr u Ministerstva kultury od 3. 9. 2021 do 6. 9. 2022, nikoliv pro její služební poměr, který vznikl 7. 9. 2022. Žalobkyně si byla velmi dobře vědoma rozdílnosti obou poměrů, a že předchozí souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti nelze použít i pro její služební poměr, což vyplývá z jejího emailu ze dne 18. 7. 2022, v němž se Mgr. S. (oddělení personální a mzdové) výslovně dotazuje, zdali může vykonávat v rámci služebního poměru i jiný pracovní poměr. Mgr. S. ji výslovně upozornila na nutnost obdržet předchozí písemný souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti pro služební poměr od státní tajemnice (viz emailová komunikace mezi žalobkyní a Mgr. S. ze dne 18. 7. 2022). V návaznosti na komunikaci s Mgr. S. žalobkyně dne 25. 7. 2022 zaslala emailem Mgr. K. (OŘLZ) popis pracovní činnosti na NPÚ; poté dne 30. 8. 2022 Mgr. S. zaslala žalobkyni k vyplnění formulář *Prohlášení zaměstnance* k jiné výdělečné činnosti (viz emailová komunikace mezi žalobkyní, Mgr. S. a Mgr. K. ze dne 25. 7. 2022, 30. 8. 2022). Žalobkyně přesto žádost o souhlas nepodala, místo toho podepsala *Prohlášení zaměstnance*, ve kterém nepravdivě uvedla, že žádnou jinou výdělečnou činnost nevykonává. Soud ověřil, že veškeré shora citované emaily jsou součástí správního spisu, taktéž obě přílohy k emailu Mgr. S. ze dne 30. 8. 2022.
38. Kárné komise I. a II. stupně ve svých rozhodnutích rovněž konstatovaly, že ve služebním poměru žalobkyně nevykonávala totožné činnosti jako v předchozím pracovním poměru u Ministerstva kultury, jednalo se například o činnost „zajišťování administrace přidělených iniciativ v rámci Národního plánu obnovy a s tím související agendy“, kdy právě výkon této činnosti mohl představovat v souběhu s jejím výkonem činnosti investičního referenta pro NPÚ střet zájmů. Žalobkyně v žalobě tuto skutečnost rozporovala s tím, že NPÚ s Národním plánem obnovy nepracuje z důvodu nezpůsobilosti DPH. Soud zdůrazňuje, že ani jedna z Kárných komisí netvrdila, že se žalobkyně skutečně střetu zájmů dopustila, nýbrž jasně vysvětlily, že by to mohlo být možné s ohledem na shora citované jazykové vyjádření dotčených činností. Kárná komise II. stupně správně na straně 12 svého rozhodnutí zdůraznila, že právě proto, aby se včas předešlo i jen případnému riziku střetu zájmů, měla být jiná výdělečná činnost žalobkyně řádně a před vznikem služebního poměru posouzena

příslušným služebním orgánem (tj. formou udělení či neudělení souhlasu s jejím výkonem). Nicméně i pro posouzení této námitky je opět rozhodující to, že žalobkyně sama žádost o souhlas pro výkon jiné výdělečné činnosti v rámci služebního poměru nepodala, tudíž služební orgán nikterak nezjišťoval a neposuzoval rozsah a přesnou náplň jiné výdělečné činnosti žalobkyně pro NPÚ a ani její případný přesah či rizika této činnosti s její služební činností. S ohledem na výše uvedené soud považuje za zcela nadbytečné provádět žalobkyní navržené důkazy, jimiž měla v úmyslu prokázat, že výkonem její práce pro NPÚ nemohlo dojít ke střetu zájmů s její služební činností, tj. emailem Ing. Z. z NPÚ ohledně toho, že NPÚ nevyužívá Národní plán obnovy, printscreeny z webových stránek NPÚ, a výslech Ing. Z.

39. Co se týče argumentace žalobkyně, že zaslala bývalé ředitelce oddělení řízení lidských zdrojů Mgr. K. dne 25. 7. 2022 email, ve kterém jí s odkazem na komunikaci s Mgr. S. poslala popis pracovní činnosti na NPÚ (viz bod 37. rozsudku), soud opakuje, že skutečnost, že žalobkyně poslala Mgr. K. popis své činnosti na NPÚ se sama o sobě nerovná podání žádosti o souhlas s jinou výdělečnou činností ke státní tajemnici, po jejímž podání by teprve následovalo řádné posouzení pracovní náplně žalobkyně vykonávané u NPÚ a vzájemné porovnání s její služební činností. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se Kárná komise II. stupně emailovou komunikací žalobkyně s Mgr. S. a s Mgr. K. podrobně zabývala na straně 12, tato komunikace je obsažena ve správním spisu, což soud ověřil. Svědecký výslech Mgr. S. považovala za nadbytečný i Kárná komise II. stupně, což pregnantně odůvodnila na stranách 18 až 19 rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Žalobkyně ve správním řízení nenavrhovala výslech Mgr. K., pouze ve svých vyjádřeních ze dne 8. 4. 2024 a 22. 5. 2024 navrhovala provést důkaz listinou, emailem ze dne 25. 7. 2022, jenž je součástí správního spisu a soud z něj při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Není tak důvodná ani námitka žalobkyně, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. S ohledem na shora uvedené právní posouzení věci a na skutková zjištění z emailové korespondence v bodě 37. rozsudku považuje soud provedení svědeckých výsledků Mgr. S. a Mgr. K. rovněž za nadbytečné. Soud tedy shrnuje, že neshledal důvodnými ani námitky žalobkyně, jimiž sporovala potřebnost disponovat se souhlasem k výkonem jiné výdělečné práce pro NPÚ během služebního poměru, rozhodnutí správních orgánů má soud i v tomto směru za dostatečně a správně odůvodněné, a rovněž tak souladné s podklady ve správním spise.

C) K námitkám ohledně výkonu služby, absencím v docházce a stupně závažnosti kárného provinění

40. Žalobkyně odmítla, že by se dopustila absencí ve dnech 12. 9. 2022, 25. 4. 2023 a 24. 5. 2023, kdy měla vykonávat službu pro Ministerstvo kultury. Uvedla, že v uvedené dny se sice účastnila příslušných služebních cest v rámci své činnosti pro NPÚ, avšak cestovala vlakem a při své cestě ve vlaku vykonávala službu pro Ministerstvo kultury, a to na služebním notebooku. Namítala, že se v žádném případě nedopustila útoku na majetek svého zaměstnavatele. Dle žalobkyně lze nanejvýše uvažovat o tom, že v uvedených dnech nevykonávala práci pro Ministerstvo kultury z místa sjednaného v dohodě o výkonu činnosti z jiného místa. To však dle žalobkyně nelze v žádném případě podřadit pod zvlášť závažné kárné provinění.
41. Soud na tomto místě připomíná, že žalobkyně byla výrokem pod bodem II. 1. prvostupňového správního rozhodnutí shledána vinnou za porušení služební kázně dle § 87 zákona o státní službě, jelikož v době výkonu služby pro Ministerstvo kultury zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vykonávala činnost investičního referenta pro NPÚ, a to ve dnech, kdy měla podle dohody o výkonu činnosti z jiného místa vykonávat službu na adrese Angela Kančeva 2250 v Táboře (ve dnech pondělí, úterý a středa), čímž porušila § 77 odst. 1 písm. c), o), q) zákona o státní službě, neboť plně nevyužívala služební dobu k výkonu služby, při výkonu činnosti z jiného místa nevykonávala službu na místě sjednaném v dohodě o výkonu činnosti z jiného místa a nedodržovala podmínky sjednané v této dohodě. Kárné komise dospěly k logickému a správnému názoru, že nelze akceptovat obranu žalobkyně postavenou na tvrzení, že ve shodném časovém úseku vykonávala dvě různé (pracovní i služební) činnosti současně pro dva různé zaměstnavatele. Soud dodává, že pokud žalobkyně vykazala výkon služby po celou osmihodinovou pracovní směnu, nemohla z logiky věci současně vykonávat a vykazovat práci pro NPÚ. Jak správně poznamenala Kárná komise II. stupně na stranách 9 až 11 rozhodnutí, žalobkyně v konkrétním čase pracovala pouze pro jeden ze subjektů a pro druhý subjekt svou pracovní nebo služební činnost pouze simulovala, či ji vykonávala polovičatě. Dle soudu bylo v dané věci bez jakýchkoliv pochyb prokázáno, že žalobkyně služební dobu, po kterou byla povinna vykonávat služební úkoly toliko pro Ministerstvo kultury, plně nevyužívala, neboť, což ani nepopírá, současně vykonávala práci pro NPÚ. Soud ověřil, že ve správním spise jsou založeny jak výpisy pracovních činností žalobkyně pro NPÚ, tak výkazy práce z domova pro Ministerstvo kultury. Žalobkyně svou obranu vystavěla na irelevantním tvrzení, že fakticky byla schopna vykonávat stejně kvalitní služební i pracovní činnosti současně. Soud na argumentaci žalobkyně nevešel, pro právní posouzení daného závadného stavu není totiž podstatné, zda a jak kvalitní služební činnost vykonávala, nýbrž jen a pouze to, že se ve stanovené služební době nevěnovala služební činnosti plně (jakož i na jiném místě výkonu služby než dohodnutém a nedodržovala podmínky dle dohody). Pokud žalobkyně byla odměňována platem za výkon služby v rozsahu 8 hodin denně (40 hodin týdně), byla povinna během této doby vykonávat práci toliko pro svého zaměstnavatele Ministerstvo kultury. Pokud v této době vykonávala práci i pro NPÚ, znamená to, že nevykonávala po celou pracovní směnu službu pro Ministerstvo kultury, přestože byla Ministerstvem kultury finančně ohodnocena za výkon služby po celou pracovní směnu. Soud se proto ztotožnil i se závěrem Kárných komisí, že zprostředkovaně se žalobkyně shora uvedeným jednáním dopustila útoku na majetek služebního úřadu, neboť pobírala plat za výkon státní služby, kterou však *de facto* nevykonávala, resp. pouze po část jí deklarované doby výkonu služby. Svým jednáním tak zasáhla, byť nepřímou, do majetkových zájmů služebního úřadu. Soud dodává, že žalobkyně vyplňovala výkazy pracovních činností pro Ministerstvo kultury zjevně klamavým způsobem, když uváděla, že konkrétní služební činnosti pro něj plnila po celou pracovní směnu, ve skutečnosti ovšem zároveň pracovala pro NPÚ. Obdobně lze konstatovat i k účelové námitce žalobkyně, že ve dnech 12. 9. 2022, 25. 4. 2023 a 24. 5. 2023 vykonávala službu pro Ministerstvo kultury cestou vlakem na pracovní cestu pro NPÚ. Žalobkyně opět přechází, že v daných dnech výkazy vyplnila, jako by službu vykonávala po celou směnu, cca 8,5 hodin denně, cesta vlakem ovšem trvá cca 3 hodiny (pozn. soudu tam i zpět cca 7 hodin). Jak správně poukázala Komise II. stupně na straně 11 napadeného rozhodnutí, délka směny, kterou žalobkyně vykazala jako nepřetržitě trvající směnu v rozsahu cca 8,5 hodin, nemohla být ani v tomto případě dodržena. S ohledem na výše uvedené posouzení věci pak bylo zcela nadbytečné k důkazu provádět žalobkyní navrhované listiny, a to docházku na Odboru strukturálních fondů Ministerstva kultury či výkaz práce z domova žalobkyně za červenec 2023. Žalobkyně v žalobě Kárné komisi I. stupně vytýkala, že jí v rozhodnutí nesprávně kladla za vinu, že dne 25. 7. 2023 nerespektovala základní služební dobu, soud

však neshledal ani tuto výtku důvodnou, jelikož do skutkové věty výroku o vině žalobkyně (výrok pod bodem II. 1., 2.) se uvedené datum a ani nerespektování základní služební doby nepromítlo.

42. Za nejzávažnější kárné provinění ovšem správní orgány považovaly skutečnost, že žalobkyně k výkonu služby nevyužívala plně pracovní doby, a výkon služby ve dnech od pondělí do středy (kdy žalobkyně měla pracovat na „home office“) zcela simulovala. Žalobkyně tak navíc činila dlouhodobě, již od nástupu do služebního poměru u Ministerstva kultury dne 7. 9. 2022 do skončení jejího pracovního poměru u NPÚ dne 31. 12. 2023, tj. po dobu téměř 16 měsíců. Ve shodě se závěry Kárné komise I. a II. stupně, soud považuje toto jednání za zvláště závažné kárné provinění. Soud se ztotožnil i s názorem Kárné komise II. stupně, že zde není důvod hodnotit ve prospěch žalobkyně skutečnost, že po uplynutí doby trvání pracovního poměru u NPÚ, v něm dále nepokračovala (viz strana 12 až 13 rozhodnutí Kárné komise II. stupně). Žalobkyně naopak i po zahájení kárného řízení v pracovním poměru pro NPÚ pokračovala další 2 měsíce, dokud pracovní poměr u NPÚ neskončil uplynutím doby, neboť byl sjednán na dobu určitou. Z uvedeného je patrné, že žalobkyně skutečně ve svém jednání nespátkovala žádné problémové chování, soud se ovšem s tímto náhledem žalobkyně nemůže ztotožnit, naopak má shodně s Kárnou komisí II. stupně zato, že opačné jednání jako okamžité ukončení pracovního poměru u NPÚ či dodatečné podání žádosti o souhlas s touto činností by bylo lze kvalifikovat ve prospěch žalobkyně jakožto jednání ve snaze napravit závadné jednání a projev sebereflexe.
43. Co se týče poukazu žalobkyně na judikaturu Nejvyššího soudu, zejména na rozsudek ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2542/2007, rozsudek ze dne 18. 5. 2020, sp. zn. 21 Cdo 338/2020 a rozsudek ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2956/2011 soud ve stručnosti konstatuje, že se v nich Nejvyšší soud věnoval problematice kritérií, na jejichž základě je třeba hodnotit závažnost pracovní kázně, možnost převést zaměstnance na jiné pracovní místo či rozvázat s ním pracovní poměr. Jak již soud uvedl shora pracovní a služební poměry jsou dva rozdílné poměry. Služební poměr je upraven speciálním zákonem o státní službě, který má přednost před obecnou pracovní právní normou, tj. před zákoníkem práce. Nicméně uvedené nebrání, v případě absence úpravy určité otázky služebního poměru v zákoně o státní službě, subsidiárně aplikovat základní principy pracovního práva. Nelze však souhlasit s výtkou žalobkyně, že správní orgány měly při posouzení míry závažnosti kárného provinění vycházet z právní úpravy okamžitého zrušení pracovního poměru dle zákoníku práce, když otázky vzniku, trvání a zániku, skončení služebního poměru jsou v zákoně o státní službě konkrétně upraveny. V této souvislosti soud připomíná, že s ohledem na určitou exkluzivitu postavení služebních zaměstnanců jsou na ně oprávněně kladeny vyšší nároky (pracovní, odborné, potažmo i morální a etické), než na „obyčejné“ zaměstnance zaměstnané v pracovních právních vztazích. Zákon o státní službě obsahuje i speciální úpravu kritérií, k nimž má být přihlédnuto při stanovení kárného opatření. Dle § 89 odst. 3 zákona o státní službě platí, že *při určení druhu kárného opatření se přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření.* Soud konstatuje, že se Kárná komise II. stupně na stranách 17 až 18 žalobou napadeného rozhodnutí pečlivě zabývala okolnostmi spáchání kárného provinění žalobkyně, a konstatovala, že se jednalo o intenzivní a dlouhodobé porušování vícero povinností státního zaměstnance. Soud se s výše uvedeným ztotožňuje, a to zejména s přihlédnutím k délce období, po které docházelo k porušení služebních povinností ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobkyně, jelikož tato od vzniku služebního poměru soustavně porušovala služební kázeň, když nevyužívala plně pracovní dobu k výkonu služby, vykonávala službu z jiného než dohodnutého místa, nedodržovala podmínky v dohodě a vykonávala jinou výdělečnou činnost bez předchozího souhlasu státní tajemnice v Ministerstvu kultury. Obranu žalobkyně, že v jejím případě došlo k neomluvené absenci v rozsahu 3 dnů, zatímco dle judikatury Nejvyššího soudu se má jednat alespoň o 5 dní pro možnost okamžitého rozvázání pracovního poměru, nepovažuje soud za relevantní. Kromě shora uvedeného právního posouzení, soud upozorňuje žalobkyni, že opomíjí, že vedle absencí ve dnech 12. 9. 2022, 25. 4. 2023 a 24. 5. 2023 (kdy vykonávala pracovní cesty pro NPÚ) byla potrestána za další dlouhodobé porušování služebních povinností. K výtce žalobkyně, že poukaz Kárné komise I. stupně na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 3. 2023, č. j. 14 Ad 3/2019-86, byl nepřiléhavý, soud uvádí, že daný odkaz má naopak za zcela přiléhavý, jelikož správní orgán vycházel toliko z obecných právních úvah a výkladu ustanovení § 89 odst. 3 zákona o státní službě provedených soudem, což pak analogicky aplikoval i na nyní posuzovanou věc.

44. Konečně žalobkyně v rámci výtek na uložení nepřiměřené sankce namítala, že Kárná komise II. stupně řádně nezohlednila a neprověřila vztah žalobkyně k panu N. jako k partnerovi. Namítala, že Kárná komise II. stupně nijak relevantně nezkoumala, zda je pan N. na žalobkyni existenčně závislý. Žalobkyně poukázala na lékařskou propouštěcí zprávu pana N. z fakultní nemocnice Hradec Králové ze dne 30. 6. 2023, kterou předložila v rámci kárného řízení, a navrhla k důkazu provést lékařskou zprávu ze dne 25. 6. 2024 Fakultní nemocnice na Bulovce. Dle žalobkyně z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že zdravotní stav pana N. je stále natolik vážný, že odůvodňuje výkon služby z jiného místa (pozn. soudu z místa bydliště). V této souvislosti žalobkyně rovněž odkázala na Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016 (dále jen „Metodický pokyn“), a to zejména na čl. 24 odst. 2 Metodického pokynu, dle kterého: *„Kritéria pro určení druhu kárného opatření, resp. pro určení závažnosti kárného provinění uvedená v § 89 odst. 3 ZSS nelze považovat za taxativní, tj. kárná komise musí případně zvažovat i kritéria další, která zákon neuvádí, ale v daném individuálním případě se jeví jako relevantní pro posouzení závažnosti kárného provinění, tj. pro určení druhu kárného opatření. Může se jednat např. o posouzení rodinných a finančních poměrů státního zaměstnance (samoživitel, nezaměstnaný manžel apod.), které mohou jakožto hledisko být relevantní pro posouzení, zda uložit kárné opatření, jehož následkem bude snížení platu státního zaměstnance, popř. skončení služebního poměru (a v důsledku toho ztráta obživy).“*. Žalobkyně uvedla, že situace kolem zdravotního stavu pana N. je bez pochyby podřaditelná pod výše uvedené případy.
45. Soud k této námitce konstatuje, že se správní orgány okolnostmi zdravotního stavu pana N. a případné existenční závislosti na žalobkyni zabývaly. Kárná komise II. stupně (viz strany 16 až 17 rozhodnutí) na rozdíl od Kárné komise I. stupně shledala, že pan N. je osobou blízkou žalobkyně, konstatovala ovšem, že listiny týkající se zdravotního stavu pana N. nedokládají existenční závislost pana N. na žalobkyni, ať již ve smyslu závislosti na péči či závislosti ekonomické. Naopak upozornila, že z lékařských zpráv vyplývá, že pan N. je dosud zaměstnán v archeologickém výzkumu v Trutnově, ve světle uvedeného má soud shodně s Kárnou komisí II. stupně zato, že zjištění o existenci zaměstnání pana N. citelně oslabuje obranu žalobkyně vystavenou na finanční závislosti pana N. na jejím příjmu. Kárná komise II. stupně rovněž přiléhavě poznamenala, že skutečnost, že žalobkyně místo výkonu služby z bydliště vykonávala pracovní cesty pro NPÚ významně snižuje věrohodnost tvrzení žalobkyně, že musí pečovat o partnera (což, jak tvrdila, byl důvod, pro který uzavřela s Ministerstvem kultury dohodu o výkonu činnosti z jiného místa). Soud považuje za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nadbytečné provádět k důkazu žalobkyní předloženou lékařskou zprávu Fakultní nemocnice na Bulovce ze dne 25. 6. 2024, jakož i svědecký výslech pana N., neboť správní orgány v době rozhodování vycházely z lékařské zprávy ze dne 30. 6. 2023 založené ve správním spise, a již z této zprávy vyplývá nepříznivý zdravotní stav pana N. Soud shledal nedůvodnou i námitku, že Kárná komise II. stupně nedostatečně odůvodnila, proč neprovedla důkaz spočívající ve výslechu pana N. Soud konstatuje, že správní orgány nerozporovaly skutečnost, že zdravotní stav pana N. je nepříznivý, tato skutečnost ovšem nedokládá finanční závislost pana N. na žalobkyni. Pokud jde o osobní péči žalobkyně o pana N. a tvrzení, že důvod pro výkon služby z místa bydliště (Tábor) je reálným důvodem, soud opakuje, že z listinných podkladů založených ve správním spise vyplynulo, že v době, kdy právě měla žalobkyně vykonávat službu z místa bydliště, pobývala rovněž na pracovních cestách (mimo své bydliště) pro NPÚ. Námitky žalobkyně ohledně existenční či osobní závislosti pana N. na žalobkyni tak soud shledal nedůvodnými a účelovými; správní orgány tyto přitom zcela dostatečně vypořádaly, nebyl tak důvod modifikovat uloženou sankci s ohledem na zdravotní stav partnera žalobkyně.

46. S ohledem na žalobní námitky mířící proti právnímu posouzení kárného provinění žalobkyně jako zvlášť závažného jednání dle § 89 odst. 3 zákona o státní službě soud odkazuje na již zmiňovaný rozsudek 14 senátu ze dne 13. 3. 2023, č. j. 14 Ad 3/2019-86, v němž soud veden závazným právním názorem NSS provedl výklad neurčitého právního pojmu zvlášť závažné kárné provinění následovně: *„Podle § 89 odst. 3 zákona o státní službě se při určení druhu kárného opatření přihlédne k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavrženíhodných pohnutek. V této souvislosti nelze pominout usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011–154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 15, v němž je uvedeno, že „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv“. Zákonodárce nevnesl do zákona o státní službě definici zvlášť závažného kárného provinění. Pouze demonstrativně uvedl případy, u nichž lze o zvlášť závažném kárném provinění uvažovat, a to dlouhodobost, zvlášť závažný následek nebo jednání ze zavrženíhodných pohnutek. Skutek lze podřadit pod neurčitý právní pojem zvlášť závažného kárného provinění také tehdy, jsou-li dané jiné zvlášť závažné důvody než ty, které označil zákonodárce (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 10 Ad 18/2019–39, body 35 a 36).“* V bodě 45. rozsudku citovaný čl. 24 Metodického pokynu je souladný, jak s jazykovým zněním § 89 odst. 3 zákona o státní službě, tak s výňatkem z rozsudku 14 senátu, toliko je v Metodickém pokynu rozšířen demonstrativně stanovený okruh okolností (kritérií), k nimž lze, v rámci úvah správního orgánu o stupni závažnosti kárného jednání, přihlédnout. Demonstrativní výčet kritérií ve své podstatě znamená, že záleží na úvaze správních orgánů, zdali a jaká konkrétní kritéria z daného výčtu posoudí; případně, zdali přihlédnou k jiným (neuvedeným) kritériím, avšak v posuzované věci důležitým. Jinými slovy řečeno demonstrativní výčet kritérií umožňuje správním orgánům při právním posouzení uplatnit jistou míru flexibility při aplikaci normy, v závislosti na individuálních

okolnostech případu. Dle názoru soudu správní orgány kárná provinění žalobkyně posoudily jako zvlášť závažné provinění správně, řádně a pečlivě, když akcentovaly zjevně klamavý způsob jejího jednání a dlouhodobost porušování služebních povinností, a to po celou dobu trvání služebního poměru, tj. nejednalo se ze strany žalobkyně o jednorázové a ani o bagatelní vybočení z jinak řádného výkonu služebních povinností. Soud se již výše v tomto rozsudku v rámci vypořádání jednotlivých žalobních námitek věnoval i míře jejich závažnosti, na což nyní pro stručnost odkazuje. Toliko připomíná, že ani v jednom z kárných provinění žalobkyně během kárného řízení neučinila ničeho k nápravě závadného stavu. S ohledem na shora uvedený výklad neurčitěho právního pojmu zvlášť závažné kárné provinění v citovaném textu rozsudku zdejšího soudu pod sp. zn.14 Ad 3/2019, v němž je mimo jiné jako zásadní akcentován prvek individuálních okolností případu, má soud obranu žalobkyně spočívající v ryze obecném tvrzení, že v roce 2016 nebyl v žádném ze 46 kárných řízeních využit stejně tvrdý trest, za zjevně irelevantní. Tudíž i provádění listiny „Průběžné sebehodnotící zprávy Akčního plánu ČR Partnerství pro otevřené vládnutí na období let 2016 až 2018“ k důkazu, soud vyhodnotil jako zcela nadbytečné.

47. Soud shrnuje, že shledal žalobkyni uložené kárné opatření propuštění ze služebního poměru za přiměřené. Námitky žalobkyně, že ze strany Kárné komise I. a II. stupně se jednalo o extrémní tvrdost a formalistický přístup, soud shledal nedůvodnými.
48. Soud pro úplnost uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nezákonným a ani nepřezkoumatelným. Žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu právními předpisy i s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Taktéž soud shrnuje, že skutkový stav v dané věci byl správními orgány zjištěn zcela dostatečně pro věcné rozhodnutí; jednotlivé podklady, na něž se správní orgány ve svých rozhodnutích odkazovaly jsou založeny ve správním spisu a skutkový stav tak nebylo zapotřebí doplňovat dalšími důkazy, jež žalobkyně navrhovala ve správním řízení a některé i nově v řízení soudním.
49. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“

[nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobkyní.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. 10. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.